

Roma împlinește vedenia - Numărul doisprezece

Aplicarea triplă a profeției: Urâciunea pustirii și avertismentul pentru zilele de pe urmă privitor la fugă

Jeff Pippenger
2024-08-31

Urâciunea pustirii despre care a vorbit profetul Daniel este un semn pentru creștini, în trei epoci diferite, că trebuie să fugă. Creștinii din Ierusalim au fugit când au văzut stindardele armatelor romane înconjurând Ierusalimul, în anul 66 d.Hr. Creștinii de la sfârșitul secolului al V-lea și începutul secolului al VI-lea au fugit în pustie când l-au văzut pe omul fărădelegii în templul lui Dumnezeu proclamând că el este Dumnezeu. În 1888, senatorul Blair a introdus în Congresul Statelor Unite o serie de legi duminicale. Acele proiecte de lege erau numite proiectele Blair și reprezentau un efort de a desemna duminica drept Zi Națională a Închinării. Închinarea duminicală este semnul fiarei, semnul autorității papale, iar Constituția Statelor Unite se opune în mod direct impunerii unei religii naționale ca test pentru cetățenii Statelor Unite.

Acest fapt este omis din aplicarea defectuoasă legată de identificarea Statelor Unite drept Roma modernă. Aplicarea triplă a profeției implică norme specifice care îi reglementează aplicarea. Normele indică faptul că caracteristicile profetice ale primei împliniri trebuie combinate cu caracteristicile profetice ale celei de-a doua împliniri, pentru a stabili caracteristicile profetice ale celei de-a treia împliniri.

Avertismentul de a fugi este un avertisment de a fugi dinaintea unei persecuții iminente. În vremea lui Hristos, persecuția a constat în distrugerea Ierusalimului și a templului, în anul 70. Semnul de avertizare al acelei persecuții apropiate a fost dat în anul 66 d.Hr. Avertismentul de a fugi de la sfârșitul secolului al V-lea și începutul secolului al VI-lea a fost identificat, de către Pavel, ca recunoașterea unei apostazii a Pergamului profetic, care reprezenta Roma păgână. Trebuia să aibă loc mai întâi o apostazie, pentru ca să fie descoperit omul fărădelegii, care avea să se proclame pe sine Dumnezeu. În istoria premergătoare anului 538, Roma păgână, care reținea — sau, după cum a spus Pavel, «oprește» —, a fost înlăturată, iar pe măsură ce Pergam a căzut de la credință, a sosit semnul de a fugi, îndrumându-i pe cei credincioși să se despartă de comuniunea bisericilor papale. Apoi, în 538, la Sinodul de la Orléans, puterea papală a promulgat o lege duminicală, și au început o mie două sute șaiszeci de ani de persecuție papală.

Primele două mărturii indică în mod clar că a treia împlinire a avertismentului de a fugi dat de Hristos a precedat persecuția propriu-zisă. Distrugerea Ierusalimului a survenit exact la trei ani și jumătate după ce a început asediul lui Cestius în anul 66 d.Hr., permițându-le astfel creștinilor să fugă înaintea ororilor celui de-al doilea asediu, care a fost condus de Titus și s-a încheiat cu distrugerea templului și a orașului. Înainte de anul 538, creștinii s-au separat de Biserica Romei papale și, în mod profetic, au fugit în pustie, care reprezintă distrugerea Ierusalimului spiritual.

Dar curtea din afara templului las-o afară și n-o măsura, căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Și voi da putere celor doi martori ai Mei, și vor proroci o mie două sute șazeci de zile, îmbrăcați în pânză de sac. Apocalipsa 11:2, 3.

În ambele ilustrații ale avertismentului de a fugi, avertismentul precede persecuția, iar persecuția este reprezentată de Roma, fie păgână, fie papală, care calcă în picioare Ierusalimul, fie cel literal, fie cel spiritual. Pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea, avertismentul de a fugi a fost proiectul de lege Blair din 1888. În prima împlinire din istoria Romei păgâne, creștinii trebuiau să fugă din Ierusalim, iar în împlinirea Romei papale, creștinii au fugit în pustie. Pentru Adventism, avertismentul a fost să fugă la țară.

„Acum nu este vremea ca poporul lui Dumnezeu să-și lege inima de lume sau să-și adune comori în lume. Nu este departe vremea când, asemenea ucenicilor de la început, vom fi constrânși să căutăm un adăpost în locuri pustii și singuratic. Așa cum asediul Ierusalimului de către oștirile romane a fost semnalul de fugă pentru creștinii din Iudeea, tot astfel asumarea puterii de către națiunea noastră, prin decretul care impune sabbatul papal, va fi pentru noi un avertisment. Atunci va fi timpul să părăsim marile orașe, ca pregătire pentru părăsirea orașelor mai mici, pentru locuințe retrase în locuri izolate din munți.” Mărturii, volumul 5, 464.

„Asumarea puterii de către națiunea noastră, prin decretul care impune sabbatul papal, va fi pentru noi un avertisment”, s-a împlinit când urâciunea pustiirii, potrivit cu cuvintele lui Marcu, „stătea unde nu se cuvenea”. În 1888, Congresul Statelor Unite lua în considerare o lege în contradicție directă cu un element fundamental al Constituției, iar în acel moment Adventiștii de Ziua a Șaptea trebuiau să părăsească orașele și să se mute la țară.

„Niciun creștin nu a pierit în timpul distrugerii Ierusalimului. Hristos Își avertizase ucenicii, iar toți cei ce au crezut cuvintele Sale au vegheat după semnul făgăduit. . . . Fără întârziere au fugit într-un loc de scăpare — cetatea Pella, în ținutul Pereei, dincolo de Iordan.” Marea Luptă, 30.

Caracteristicile profetice ale primului dintre semnele de avertizare de a fugi reprezintă împlinirea a treia și finală. Uneori, acele caracteristici profetice produc o dublă împlinire în cadrul celei de-a treia împliniri. Un exemplu în acest sens sunt cei trei Ilie. Linia lui Ilie, în confruntarea sa cu Izabela, Ahab și profeții lui Baal, combinată cu caracteristicile lui Ioan Botezătorul, al doilea Ilie, în confruntarea sa cu Irodiada, Irod și Salomeea, stabilește că, în zilele de pe urmă, pentru împlinirea a treia și finală a unei aplicări triple — care este întotdeauna în zilele de pe urmă — Ilie și Ioan reprezintă două clase ale poporului lui Dumnezeu. O clasă, reprezentată de Ilie, nu moare, iar cealaltă clasă, reprezentată de Ioan, moare. Cele două clase sunt, de asemenea, reprezentate în Apocalipsa, capitolul șapte, drept cei o sută patruzeci și patru de mii, care nu mor, și marea mulțime, care moare.

În cele trei Babiloane, un element asemănător al mesajului profetic este că primul Babilon este reprezentat de Nimrod, iar al doilea Babilon este reprezentat de regele său dintâi și de cel din urmă, Nebucadnețar și Belșatar. Nebucadnețar îi reprezintă pe cei din Babilon care vor fi mântuiți, iar Belșatar, pe cei din Babilon care vor pieri.

În zilele din urmă există două legi duminicale care fac obiectul profeției biblice. Prima este legea duminicală iminentă din Statele Unite, iar a doua este legea duminicală care este impusă întregii lumi. Acele două legi duminicale au fost tipificate de legea duminicală a Romei păgâne, când, în anul 321, Constantin a impus prima lege duminicală, urmată de legea duminicală a Romei papale din 538. Roma păgână este unul dintre mai multe tipuri profetice care prefigurează Statele Unite, iar legea duminicală din 321 tipifică legea duminicală iminentă din Statele Unite. Legea duminicală papală din 538 tipifică legea duminicală care este impusă întregii lumi. Viziunea eronată potrivit căreia Statele Unite sunt tipificate de jefuitorii din Daniel 11 încearcă să folosească legea duminicală iminentă din Statele Unite ca dovadă pentru a susține că legea duminicală din Statele Unite dovedește că Statele Unite sunt Roma modernă și trece cu vederea faptul că există o altă lege duminicală care este impusă fiecărei națiuni a lumii de către tripla uniune a balaurului, fiarei și profetului mincinos.

Dacă o lege duminicală în Statele Unite identifică Statele Unite ca Roma modernă, atunci ce identifică legea duminicală mondială? Cele trei Rome indică faptul că Roma modernă, care este întreită, va impune două legi duminicale distincte. Prima este în Statele Unite și a fost tipificată de legea duminicală a lui Constantin din 321, iar a doua privește întreaga lume, așa cum a fost tipificată de legea duminicală papală din 538. A folosi legea duminicală din Statele Unite, în contextul unei aplicări triple a profeției, pentru a afirma că legea duminicală dovedește cine este Roma modernă, înseamnă a ignora trăsăturile profetice stabilite de Roma păgână și papală. Există două legi duminicale distincte în zilele de pe urmă, și niciuna nu este o dovadă că tâlharii poporului sunt Statele Unite. Când mărturia Romei păgâne și papale este denaturată pentru a susține o interpretare particulară, așa cum se face în prezent, aceasta demonstrează că cei care caută să-și susțină interpretarea particulară nu înțeleg tipul și antitipul.

Roma păgână constituie un tip al Statelor Unite, iar Roma papală tipifică Roma modernă. Alături de această aplicare greșită a triplei aplicări a profeției și de afirmația că ceea ce se predă este plasat în contextul „tipului și antitipului”, stă și celălalt eșec, acela de a defini „urâciunea pustiirii” așa cum este ea reprezentată în contextul triplei aplicări a profeției.

Din anul 66 până în anul 70 d.Hr., doi generali romani au atacat Ierusalimul. Ambii generali, Cestius și Titus, au început cu un asediu, dar numai unul s-a retras din asediu pentru o scurtă perioadă de timp, ceea ce, în chip providențial, le-a îngăduit creștinilor să fugă. Primul asediu, sub Cestius, a fost cel în care creștinii au recunoscut avertismentul de a fugi. Când Titus a sosit pentru a continua războiul împotriva Ierusalimului, în anul 70 d.Hr., el a început cu un asediu și nu a încetat până când Ierusalimul și templul au fost distruse. Avertismentul lui Iisus cuprinde două etape. Mai întâi este semnul de a fugi, iar apoi persecuția. În împlinirea avertismentului, în secolele al V-lea și al VI-lea, creștinii s-au despărțit de Biserica Romei coruptă înainte de 538, iar apoi a început persecuția.

Pavel afirmă cu toată claritatea că întreaga istorie consemnată a Israelului din vechime a fost scrisă pentru cei care trăiesc în zilele din urmă și că toate acele istorii erau tipuri, deși cuvântul grec «typos», care înseamnă «tipuri», este tradus prin «ensamples» în expunerea sa clasică a acestui adevăr.

Acum, toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde; iar ele au fost scrise spre avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. 1 Corinteni 10:11

Relatările istorice din capitolul zece, pe care Pavel le folosește pentru a stabili contextul acestui adevăr, nu constituiau o istorie a vechiului Israel viețuind în neprihănire.

Dar Dumnezeu nu Și-a găsit plăcerea în cei mai mulți dintre ei; căci au căzut în pustie. Iar aceste lucruri au fost pilde pentru noi, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit și ei. Nici să nu fiți idolatri, cum au fost unii dintre ei; după cum este scris: Poporul a șezut să mănânce și să bea, și s-a ridicat să joace. Nici să nu săvârșim desfrânare, cum au săvârșit unii dintre ei, și într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. Nici să nu-L ispitim pe Hristos, cum L-au ispitit unii dintre ei, și au fost nimiciți de șerpi. 1 Corinteni 10:5-9.

Istoria sacră este o consemnare atât a neprihănirii, cât și a nelegiurii poporului lui Dumnezeu, dar, în oricare dintre aceste consemnări, ea rămâne totuși un tip pentru poporul lui Dumnezeu care trăiește în zilele de pe urmă. Istoria răzvrătirii de la Minneapolis din 1888 este o consemnare a nelegiurii, în pofida a ceea ce susțin istoricii adventiști. Răzvrătirea a fost atât de gravă, încât Ellen White a hotărât să părăsească întâlnirea și a rămas doar pentru că un înger i-a spus că era responsabilitatea ei să rămână și să consemneze răzvrătirea, care era o paralelă cu răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram din istoria lui Moise. La acea întâlnire a coborât îngerul cel puternic din Apocalipsa capitolul optsprezece, dar solia pe care a adus-o a fost respinsă.

Acea istorie prefigura 11 septembrie 2001, când marile clădiri ale orașului New York au fost dărâmate. Acea istorie includea primul proiect de lege privind duminica ce urma să fie introdus de senatorul Blair. Eforturile lui de a impune duminica drept zi națională a închinării au eșuat, dar făceau parte dintr-o istorie sacră care prefigura zilele din urmă. Proiectul de lege al senatorului Blair a fost avertizarea de a părăsi orașele. Înainte de 1888, când Sora White vorbea despre necesitatea de a locui în afara orașelor, vorbea la timpul viitor. Ea indica spre un timp din viitorul apropiat când poporul lui Dumnezeu va trebui să se mute la țară. După 1888, toate referirile Sorei White la necesitatea viețuirii la țară plasau sfaturile ei în contextul faptului că timpul de a fi la țară sosise deja. Proiectul de lege al lui Blair din 1888 a fost semnul impunerii duminicii, așa cum a formulat Luca, într-un loc unde nu se cuvenea să fie. Impunerea duminicii nu trebuia adusă în Congresul Statelor Unite, căci aceasta era o negare a unui principiu fundamental al Constituției.

Istoria anului 1888 a fost consemnată pentru a prefigura tipologic istoria profetică ce a început la 11 septembrie 2001. Proiectul de lege Blair din 1888 a prefigurat tipologic Patriot Act din 2001. Aceasta a fost avertizarea care a precedat impunerea efectivă a semnului fiarei. Nimeni dintre cei care Îl urmează pe Hristos nu ar trebui să locuiască într-un oraș după 11 septembrie 2001. A fost asediul profetic care a îndemnat poporul lui Dumnezeu să fugă. Și, întocmai cum există două legi duminicale care constituie obiectul modelului profetic al zilelor din urmă, așa cum sunt reprezentate de legile duminicale ale Romei păgâne și papale, ambele legi duminicale sunt precedate de avertizarea de a fugi.

Pentru cei ce mărturisesc că sunt adventiști de ziua a șaptea, se cuvenea să recunoască, în mod profetic, Patriot Act drept un semn pentru a fugi din orașe la țară, înaintea apropiatei legi

duminicale. Aceeași lege duminicală era semnul pentru cealaltă turmă a lui Dumnezeu, care se află încă în Babilon, pentru a fugi din Babilon, înaintea impunerii duminicale care urmează să fie adusă asupra fiecărei națiuni.

Pe măsură ce America, țara libertății religioase, se va uni cu papalitatea pentru a constrânge conștiința și a-i sili pe oameni să onoreze sabbatul fals, popoarele din fiecare țară de pe glob vor fi conduse să-i urmeze exemplul. Mărturii, volumul 6, 18.

Întocmai cum aplicarea triplă a celor trei Ilie stabilește că, în zilele de pe urmă, poporul lui Dumnezeu se împarte în două clase, tot astfel aplicarea triplă a Romei arată că există două legi duminicale distincte. Cei care doresc să susțină că Statele Unite sunt tâlharii din poporul tău și, prin urmare, că rolul profetic al Statelor Unite împlinește vedenia, susțin că legea duminicală iminentă din Statele Unite este urâciunea pustiirii pe care Hristos a identificat-o drept un avertisment pentru poporul Său să fugă de persecuția ce vine. Ei nu reușesc să identifice deosebirea dintre asediu, care constituie semnul de avertizare pentru fugă, și al doilea asediu, care reprezintă momentul în care aplicarea efectivă a unei legi duminicale dă început persecuției din zilele de pe urmă. Nu iau în discuție distincția întemeiată pe doi martori, potrivit căreia urmează să existe două legi duminicale distincte care împlinesc profeția în zilele de pe urmă. Procedând astfel, ei susțin că legea duminicală iminentă din Statele Unite este avertismentul reprezentat prin urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, și este așa, dar nu în sensul în care o definesc ei.

Legea duminicală din Statele Unite constituie avertizarea adresată celeilalte turme a lui Dumnezeu, care încă se află în Babilon, de a fugi din comuniunea Babilonului. Este, așadar, o avertizare cu privire la venirea legii duminicale care va fi impusă tuturor națiunilor.

„Națiunile străine vor urma exemplul Statelor Unite. Deși Statele Unite deschid drumul, totuși aceeași criză va veni asupra poporului nostru în toate părțile lumii.” Mărturii, volumul 6, 395.

Afirmația lor este că legea duminicală din Statele Unite identifică Statele Unite drept simbolul care stabilește viziunea profetică, însă, în contextul avertizării de a fugi dată de Hristos, acea lege duminicală reprezintă un avertisment la nivel mondial pentru lucrătorii de la ceasul al unsprezecelea de a fugi din Babilon.

Atunci când Sora White tratează avertizarea de a fugi, ea abordează problema legii duminicale care va cuprinde întreaga lume. Acea mișcare începe odată cu legea duminicală din Statele Unite. Ea identifică faptul că legea duminicală din Statele Unite este avertizarea cu privire la persecuția ce urmează.

Prin decretul care impune instituția papalității, cu încălcarea legii lui Dumnezeu, națiunea noastră se va desprinde pe deplin de neprihănire. Când Protestantismul își va întinde mâna peste prăpastie ca să prindă mâna puterii Romei, când își va întinde mâna peste abis pentru a da mâna cu spiritismul, când, sub influența acestei alianțe triple, țara noastră, ca guvern protestant și republican, va repudia toate principiile Constituției sale și va lua măsuri pentru propagarea minciunilor și amăgirilor papale, atunci vom ști că a sosit vremea lucrării uimitoare a lui Satana și că sfârșitul este aproape.

După cum apropierea armatelor romane a fost pentru ucenici un semn al distrugerii iminente a Ierusalimului, tot astfel această apostazie poate fi pentru noi un semn că s-a atins hotarul îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, că s-a umplut măsura nelegiurii națiunii noastre și că îngerul îndurării este pe punctul de a-și lua zborul, ca să nu se mai întoarcă niciodată. Poporul lui Dumnezeu va fi atunci cufundat în acele scene de suferință și strâmtorare pe care profeții le-au descris ca vremea strâmtorării lui Iacov. Strigătele celor credincioși, persecutați, se înalță la cer. Și, precum sângele lui Abel striga din pământ, sunt glasuri care strigă, de asemenea, către Dumnezeu din mormintele martirilor, din mormintele mării, din grotele munților, din bolțile mănăstirilor: "Până când, Doamne, Sfinte și Adevărate, nu judeci și nu răzbuni sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ?" Testimonies, volumul 5, 451.

Sora White identifică legea duminicală din Statele Unite și o indică drept un "semn" că timpul de har pentru Statele Unite s-a încheiat. Însă poporul lui Dumnezeu din celelalte națiuni ale lumii va fi, de asemenea, confruntat cu aceeași probă. Există un interval de timp de la legea duminicală din Statele Unite până când Mihail Se va ridica și timpul de har pentru omenire se va închide. Când se va închide, "îngerul îndurării își ia zborul."